

РЕШЕНИЕ

№ 5260

гр. София, 24.08.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 6 състав,
в публично заседание на 15.03.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Боряна Бороджиева

при участието на секретаря Гергана Мартинова , като разгледа дело номер **6271** по описа за **2019** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по искова молба на И. В. К. за присъждане на обезщетение по чл.104, от ЗДСл, за времето през което не е заемал държавна служба поради незаконно прекратено служебно правоотношение, вследствие на Заповед № 28/08.04.2019г. на управителя на НЗОК.

Становища на страните:

Ищецът поддържа, че са налице основанията на чл.104, ал.1 от ЗДСл: Бил е незаконно уволнен и е останал без работа. Не е заемал държавна служба и не е работил по трудово правоотношение през периода 12.04.2019г., когато е връчена отменената от ВАС Заповед № 28/08.04.2019г. за съкращение, до 12.10.2019г., когато изтича шестмесечния срок по чл.104 ал.1 предл.1 от ЗДСл. Поради това е налице основанието на цитирания текст на ЗДСл и ответната НЗОК дължи обезщетение в размер на 4 основни месечни заплати за времето, през което незаконно е прекратено служебното правоотношение на ищеца, не е заемал държавна служба и след извършено прихващане на платеното обезщетение по чл.106 ал.2 от ЗДСл. Обезщетението се претендира в размер намален до 3 792 лв., като не се спори от К. прихващането от дължимата сума на обезщетението полученото обезщетение по чл.106, ал.2 от ЗДСл в размер на две месечни заплати оставане без работа. Оспорва прихващане на полученото обезщетение за един месец по чл.106, ал.4 от ЗДСл за неспазен срок на предизвестие и прихващане на получено обезщетение за безработица по чл.54а от КСО. Обезщетението се претендира със законната лихва от 27.04.2020г. до окончателното издължаване. Претендира разноските по производството. Оспорва

допустимостта и основателността на прихващане с обезщетение по чл.54а от КСО. Ответникът – оспорва основателността и доказаността на исковата молба. Алтернативно, в случай че съдът я приеме за основателна заявява искане за прихващане със сумите на изплатените обезщетения на основание чл.106, ал.2 и ал.4 от ЗДСл – 993 лв. и 1787, 40 лв., а законната лихва според ответникът се дължи не от датата на първоначалната искова молба, а от отмяната на заповедта – 27.04.2020г. В хода по същество прави искане за прихващане и с изплатените обезщетения от НОИ за периода 12.04.2019 г. -12.10.2019г. Възражава за прекомерност на претендираното от ищеца адвокатско възнаграждение.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните, намира за установено от фактическа страна следното:

Установено е по делото, че служебното правоотношение на ищеца е било прекратено със Заповед № 28/08.04.2019г. на управителя на НЗОК. Заповедта е отменена с окончателно решение № 4931/27.04.2020г. на ВАС на РБ, Пето отделение, по адм.д. № 1219/2020г.

Съгласно приложените по делото с копие служебна и трудови книжки, с констатации по оригиналите им в съдебно заседание, ищецът е останал без работа в 6 м. периода от връчване на заповедта на 12.04.2019г. до 12.10.2019г. Това се потвърждава и от приложените от ТД на НАП С. удостоверение за липса на данни за сключени трудови договори, за изплатени доходи, за осигуряване. Съгласно информация от ТП на НОИ по делото ищецът И. В. К. за периода от 12.04.2019г. до 12.10.2019г. е получавал обезщетения за безработица, не е получавало парични обезщетения за временна неработоспособност и/или пенсия. В допълнително писмо от ТП на НОИ С. град на л.113 по делото е даден опис по месеци на конкретно изплатеното парично обезщетение по чл.54а от КСО.

Ответникът представя и Заповед № 5/24.01.2018г. за назначаване на ищеца на длъжност началник отдел, съгласно която основната му месечна заплата е 780 лв. Съгласно Заповед № 514/20.03.2019г. ищецът е преназначен на длъжност главен експерт, съгласно която основната му месечна заплата е 993 лв. Ищецът заявява, че тези заповеди касаят предходни отношения, преди възстановяването. Ответникът в съдебно заседание (л.84) чрез процесуалният си представител на въпрос на съда заявява, че не оспорва, че основната заплата на която е възстановен К. е 993 лв. съгласно Заповед № 479/11.05.2020г. (л.48 по делото) е 993 лв. и на тази база са му били определени и изплатени и обезщетенията по чл.106, ал.2 и ал.4 от ЗДСл.

При така установената фактическа обстановка, съдът направи следните правни изводи:

По допустимостта на иска:

Предявеният иск с правно основание чл. 104, ал. 1 от ЗДСл е допустим, като съгласно чл. 205 от АПК същият е предявен срещу юридическото лице -НЗОК, представлявано от органа, от чийто незаконосъобразен акт (отменената заповед) са причинени вредите. В случая това е № 28/08.04.2019г. на управителя на НЗОК, която е отменена при съдебното ѝ обжалване, за което са представени съдебните решения.

По основателността на иска:

За уважаването на иска по чл. 104, ал. 1 от ЗДСл е необходимо да са налице две кумулативни предпоставки – а) отмяна като незаконосъобразна на заповедта за прекратяването на служебното правоотношение на служителя и б) вследствие на уволнението си същият да е бил без или на по-ниско платена държавна или друга

работа.

Първото условие се е осъществило с постановяването на окончателното решение по адм. дело № № 4931/27.04.2020г. на ВАС на РБ, Пето отделение, по адм.д. № 1219/2020г., с което заповедта за прекратяването на служебното правоотношение на ищеца е отменена като незаконосъобразна.

Второто условие - в случая оставането без държавна или друга работа беше доказано в процеса съгласно представени служебна и трудова книжки, информация от НАП и НОИ. С оглед това искът е доказан по основание.

В хода на делото ищецът прави намаление на иска като признава за основателно направеното от ответника изявление за прихващане на сумата на изплатеното му обезщетение по чл.106, ал.2 от ЗДСл. (2 основни заплати по 993 лв.) и счита, че обезщетението по чл.104, ал.1 от ЗДСл следва да му се изплати в размер на 3792 лв. Съдът намира, че искът е доказан до този размер, като се съобрази изплащането на обезщетението по чл.106, ал.2 от ЗДСл в размер на две основни заплати. Математически изчислено обезщетението от 4 основни заплати е $993 \times 4 = 3972$ лв., като претендираният от ищеца е под него – 3792 лв.

Съгласно чл. 104, ал. 1 от ЗДСл, обезщетение се дължи в размер на основната заплата на държавния служител, определена към момента на признаването на уволнението за незаконно или на неявяването му да заеме службата, за цялото време, през което не заема държавна служба, но не за повече от 6 месеца. По отношение на размера на иска, то за същия следва да се съобрази именно размерът на основната заплата, на която е възстановен жалбоподателя съгласно представената Заповед № 479/11.05.2020г. -993 лв.

Като доказан и по основание и размер, след допуснатото от съда намаление, предвид признатото основание за прихващане, искът по чл.104, ал.1 от ЗДСЛ за заплащане на обезщетението на И. В. К. за оставането без държавна служба вследствие на отменената заповед № 28/08.04.2019г. на управителя на НЗОК следва да се уважи за сумата от 3792 лв.

По възражението за прихващане с изплатените от ищеца обезщетения:

Установява се по делото, че на ищеца са изплатени следните обезщетения: По чл.106, ал.2 от ЗДСл две основни заплати - 1787, 87 лв. и по чл.106, ал.4 от ЗДСл за неспазване срока на предизвестие – една основна заплата в размер на 993 лв.

Ответникът прави възражение за прихващане с така изплатените обезщетения.

Съдът намери следното:

По прихващането с обезщетението по чл.106, ал.2 от ЗДСл, същото е признато от страна на ищеца, като именно заради това е и намалил иска си и това изменение е допуснато от съда, поради което следва да се приеме за настъпило, при насрещните изявления на страните.

След намалението на иска поради признатото прихващане дължимата от ответника и претендирана от ищеца сума за обезщетение по чл.104, ал.1 от ЗДСл възлиза на 3 792 лв., в какъвто размер и се уважава иска.

Що се отнася до възражението за прихващане с обезщетението с основание чл.106, ал.4 от ЗДСл съдът съобрази константната практика на ВАС на РБ, че такова прихващане не е допустимо, тъй като "основанието за изплащане на това обезщетение е неспазването на задължителния срок на предизвестие от страна на органа по назначаване. Ако това задължение беше изпълнено, ищецът би полагал труд още един месец и би получил съответната заплата.

Неизпълнението е лишило ищеца от това месечно възнаграждение, поради което е получил обезщетението. Това обезщетение няма връзка с дължимото такова по чл. 104, ал. 1 от ЗДСл, чието правно основание е оставане на държавния служител без работа, за да се приеме за основателно възражението за прихващане. Обезщетението за неспазен срок на предизвестие е дължимо и правното основание за заплащането му не отпада с отмяната на административния акт..." се казва в решение № 10033/04.07.2013г. на ВАС по адм.дело № 12385/2012г., както и много други решения на ВАС: по адм. дело №10125/2012г., по адм.№ 10471/2012г., по адм.дело № 8615/2012г., по адм.дело № 7257/2012г., по адм. дело № 6703/2012г., по адм.д.№ 6141/2014 г. и др. По тези съображения съдът не уважава искането за прихващане с обезщетението с основание чл.106, ал.4 от ЗДСл и не извършва такова.

По отношение на искането за прихващане с изплатеното обезщетение за безработица по чл.54а от КСО.

В случая двете обезщетения не са насрещни, обезщетението за безработица се изплаща от НОИ, не от органа по назначаване, който изплаща обезщетенията по чл.104 и чл.106 и въпросът за неговото възстановяване, в случай на възстановяване и обезщетение за оставане без работа, не е част от правоотношение по ЗДСл. С такова обезщетение не може да се извършва прихващане с дължимото по чл.104, ал.1 от ЗДСл обезщетение.

По отношение на акцесорния иск за заплащане на лихва за забава съдът намира следното:

Ищецът претендира обезщетението със законната лихва, която счита от датата на влизане в сила на съдебното решение за отмяна на уволнението – 27.04.2020г. Съдът споделя виждането, че се касае за парично задължение и съгласно чл.86, ал.1 от ЗЗД, ответникът дължи законната лихва от датата на забавата и понеже няма определен ден за връщане на сумата, длъжникът изпада в забава, след като бъде поканен от кредитора съгласно чл.84, ал.2 от ЗЗД. Същевременно заповедта за уволнение следва да е окончателно отменена. В случая ищецът е отправил покана до органа по назначаване за плащане на обезщетението заедно с обжалването на заповедта и тази покана е произвела действие с постановяване на окончателното решение № 4931/27.04.2020г. на ВАС на РБ, Пето отделение, по адм.д. № 1219/2020г. за отмяна на заповедта за уволнение. Именно от този момент ответникът вече е в забава и дължи законната лихва. Законната лихва се дължи върху сумата на дължимото и присъдено обезщетение 3 792 лв., считано от 27.04.2020г. до окончателното й плащане.

На основание чл. 81 ГПК съдът следва да се произнесе и по претенциите на страните за присъждане на разноски.

С оглед изхода на делото и доказателствата за извършените разноски, направеното искане от страна на процесуалния представител на ищеца за присъждане на разноските по делото (доказани са в размер на 500 лв. плащане по договора за правна защита и съдействие на л.49 по делото) е основателно и следва да бъде уважено в размер на 500 лв. Във връзка с възражението на ответника за прекомерност на адвокатското възнаграждение съдът намери, че според критериите на чл. 36 от Закона за адвокатурата, размерът на адвокатското възнаграждение трябва да бъде „обоснован и справедлив“, т.е. да е съразмерен на извършената правна защита и съдействие. В случая размерът на заплатеното адвокатско възнаграждение отговаря на това изискване и не е прекомерен, определен е в минималния размер по чл.8, ал.1, т.3 от Наредба №1/2004г. към момента на завеждане на делото, а и след намалението на иска

е близък до минималният размер съгласно т.2 на разпоредбата.

По изложените съображения, Административен съд София-град, I-во отделение, 6-ти състав

РЕШИ:

ОСЪЖДА Националната здравно осигурителна каса да заплати на И. В. К. с ЕГН [ЕГН] сумата от 3 792 лв., представляваща обезщетение по чл.104, ал.1 от ЗДСл за период 6 месеца, от незаконно прекратяване на служебното правоотношение със Заповед № 28/08.04.2019г. на управителя на НЗОК, след приспадане на изплатеното от ответника обезщетение по чл.106, ал.2 от ЗДСл, ведно със законната лихва върху сумата считано от 27.04.2020г. до окончателното изплащане, както и разноските по делото в размер на 500 лв. за адвокатско възнаграждение.

РЕШЕНИЕТО може да се обжалва с касационна жалба пред Върховния административен съд на Република България в 14- дневен срок от съобщаването му.

СЪДИЯ: